

Dòng Châu Của Trời

Viết tặng các sư cô của Thiền Viện.

* Nguyễn thị Mắt Nâu

Tôi đến thiền viện Sùng Nghiêm vào một buổi sáng trời mưa tầm tã.

Mưa đổ dồn như thế đã suốt một tuần qua, mưa không dứt và không gian ảm lạnh lẽo. Có lẽ năm nay Cali được gọi là mưa nhiều, so với cái khô khan cố hữu của một vùng xưa kia vốn là hoang mạc

Các cô trong thiền viện đang ăn sáng. Tôi hoan hỉ cùng ngồi vào bàn. Đây không phải là lần đầu tiên tôi dùng bữa với các cô ở thiền viện - Vẫn chiếc bàn dài, cạnh ngay gian bếp. Hôm nay tôi sống lại với món bánh mì nóng giòn chấm sữa đặc có đường. Vị bánh mì nóng giòn quyện trong vị sền sệt của sữa đặc – ngọt lịm trên đầu lưỡi, cho tôi cảm giác trở lại những ngày xưa, của một món ăn khá quen thuộc khi còn niên thiếu.– Ôi chao lý thú.

Bên ngoài trời vẫn đổ mưa.

Bên trong, chúng tôi năm người ngồi quanh bàn ăn ấm áp. Dưới chân cạnh đây, vài chiếc chậu nylon, mấy chiếc xô nhỏ và một cái thùng plastic vuông to...rải rác. Một dòng nước từ trần nhà đổ xuống, những mảnh nylon nặng trĩu những nước, tôi thấy gần gũi với hình ảnh quê nhà dột nát ngày xưa.

Và bỗng dưng quá khứ hiện về trong thoáng chốc...

Một dòng nước trong, hai dòng nước mát, một âm giai dịu dặt của giọt nước rơi rơi như tiếng tơ đồng. Bên cạnh đó ban thờ phật uy nghi lặng lẽ. Khung cảnh thanh nhàn phảng phất một chút gì u tịch nhàn nhã đáng yêu.

Tôi ngược mắt nhìn lên tấm nylon màu trắng, tuy dày, nhưng vẫn hiện ra những xác lá đã thối đen vì sũng nước nằm trong đó, thế có nghĩa là chỗ dột khá to, và tôi mệnh mang nghĩ đến xác lá hồng trần trôi lặn trong vòng sinh tử.

Từ mầm lá xanh non, biến thành xanh thẫm, xong chuyển thành vàng, và giờ đây thâm nâu đen sẫm, đang từ từ rã nát để đi vào lòng đất, chờ một ngày trở lại làm chiếc mầm non...Lại một vòng quay vi diệu tuyệt vời!

Tôi nhìn tượng phật. Ngài vẫn ngồi im, tay chỉ lên để nhắc “vầng trăng vẫn đó”. Mấy ngàn năm trước, ngài đã biết đời là như thế và bây giờ ngài vẫn ngự ở toà sen an nhiên nhẹ nhõm tươi cười. Làm tôi liên tưởng cùng là nhớ lại khuôn mặt đẹp khi gặp các cô nơi thiền viện của lần gặp đầu tiên

Ngày ấy chỗ bàn ăn dột nước bây giờ còn là khoảnh sân lộ thiên nhỏ, dưới chân trái đá xanh xanh. Có một lần tôi đến cũng trời mưa, mảnh sân lộ thiên thừa nọ được trời tưới nước tự nhiên thoải mái, đâu cần che bọc nylon như mấy hôm nay.

Với thời gian, ruộng dâu biến thành biển xanh. Biển xanh với trùng trùng sóng xô gào thét

Tôi cầm mẫu bánh mì xé nhỏ, tưới lên chút sữa. Thấy lòng an lạc.

Những giọt nước từ mái dột vẫn nhỏ xuống tạo thành những âm thanh lạch lạch đều tàn.

Một giọt nước một giọt lênh đênh, hoà tan, biến vào trong chậu nước...

Hôm nay trời đang mưa, dường như mưa bão, đến thăm thiền viện, được ăn bánh mì chấm sữa đặc có đường, được nghe giọt mưa từ mái nhà dột xuống. Mái nhà dột nước, âm hưởng yên bình. Không gian trầm lắng như đang trở nhạc đờn sau tượng Phật.

Nét mặt các cô vẫn nhẹ nhàng, một chút gì mang mang nghệ sỹ, một chút gì như tách khỏi những hệ lụy thế gian...

Cho tôi mơ ước mình cũng được thoát khỏi cái vòng tục lụy.

Một cái tóc một cái tội. Tôi sờ lên đầu, tóc vẫn còn xanh và nhiều nữa.

Biết đến bao giờ tôi mới có can đảm rũ hết tội đời trong cảnh trần gian.

Ôi, nghiệp-duyên trùng trùng duyên khởi.

Mưa bỗng ồn ào dội xuống. Ngoài trời các bóng lá bay giạt trong mưa. Các chỗ dột chảy nhiều hơn vào những cái xô dưới đất. Ướt át và lạnh lẽo.

Tôi thơ thẩn nhìn những xác lá đen nâu rã nát, không còn là hình hài của chiếc lá, đang trôi từ tấm nylong căng rộng trên trần nhà đổ xuống chiếc xô dưới đất. Lá chỉ còn là những mảnh vụn rã rượi vật vờ, nhưng vẫn sống .

Lá cũng như người, và cũng giống như tất cả những hình hài đẹp đẽ ở trần gian hôm nay, tuy hình hài chỉ là vay mượn, nhưng linh hồn sẽ mãi trường tồn qua nhiều kiếp với nhiều hình thức thay đổi của trần gian.

Trong u trầm tĩnh lặng của một buổi sáng nơi thiền viện trời mưa , tiếng mái dột như âm hưởng của thơ của nhạc. Tiếng nhạc trời ấy, cho tôi bàng khuâng nghĩ đến những linh hồn đã lìa khỏi xác. Để trong tâm thức, dường như có tiếng mõ xa xôi thật nhẹ, đang lóc cóc gọi hồn ai hãy quay về bờ bến của yêu thương, nhân ái.

Và đây, Dòng Châu Cửa Trời đang từ bi nhỏ xuống để gột rửa những vết đau thương. Phía đằng sau giọt nước là chân dung khuôn mặt vui tươi rạng rỡ của Người Tu Sĩ.